

**ŞİMDİ
ZAMANI**

**LİSE
ANARŞİST
FAALİYET**

WWW.LAFİSYANDA.ORG

ŞİMDİ ZAMANI

Şimdi bencillikten vazgeçip paylaşma, şimdi rekabetten vazgeçip dayanışma, şimdi kapitalizme barikat, şimdi yalnızlıktan sıyrılıp örgütlenme, şimdi tutsaklıktan sıyrılıp özgürlük, şimdi otoriteye hiyerarşiye statüye isyan, şimdi beklemeden devrim, şimdi Anarşizm zamanı.

Bencilleştirilmişiz. Oynadığımız oyuncak bizimdi, yediğimiz tost da, içtiğimiz ayran da. Defterimiz, kitabımız, eteğimiz, gömleğimiz bizim. Formüllerimiz, testlerimiz, sınavlarımız bizim. Esprilerimiz, düşüncelerimiz, düşlediklerimiz bizim. Ve daha çok şey bizim olsun diye, bu "her şeyi kazanma yarışı"nda herkes bizim rakibimiz. Rakiplerimizi itip kakabiliriz, kandırabiliriz, ezebiliriz. Her şeyi kazanmak için, her şeyi yapabiliriz. Nedir bu kazanılacak "her şey"? Bizi bencil birer rekabetçiye çeviren şey ne, içinde yaşadığımız bu sistem mi? Yani kapitalizm mi yaşamımızı belirleyen şey? Ne içeceğimize, ne yiyeceğimize, ne giyeceğimize, nasıl davranacağımıza, nasıl düşüneceğimize karar veren şey. Kapitalizm sadece bizim dışımızdaki sosyal ve ekonomik bir sistem değil. Hareketlerimize, alışkanlıklarımıza, adeta reflekslerimize sızmış bir şey. Yaşamlarımızı özgürleştirebilmek için; tükettikçe ürettiğimiz, dolayısıyla devleştirdiğimiz bu sistemin bize sunduklarını tüketmeyebiliriz. Cazip illüzyonlarına kanmayıp kapitalizme barikatlar kurmalıyız. Kuracağımız bu barikatların arkasında, bencilliğimizden vazgeçip, paylaşma ve dayanışma ilişkilerimizi yeniden yaratabiliriz.

Kantinlere kuracağımız barikatların arkasında yemeğimizi pişirip, paylaşabiliriz. Rekabetten vazgeçip sistemin bize sunduğu kariyeri umursamadan, arkadaşlarımızla dayanışma içerisinde yaşayabiliriz. "Biz" diyoruz; çünkü tek değil, bunu beraberce yapabiliriz. Her birimizi, yani her "ben"i önemseyerek "biz" olabiliriz. Beraber oldukça; iktidarın kurduğu, düşüncelerimizi ve bedenlerimizi tutsaklaştırmış, görünen-görünmeyen tüm duvarları yıkarak özgürleşeceğiz. Özgürleşmemizi engelleyecek, şekil değiştirmiş her otoriteye isyanımızı haykıracağız. Her şeyin değişeceği, belirsiz gelecekteki bir günü beklemektense; yüreğimizde taşıdığımız, düşüncelerimizdeki, düşlerimizdeki yaşamları, her an devrim yaparak yaratacağız. Paylaşma ve dayanışmanın uyumuyla yaşayacağız. Birimiz bir başkasının yerine kararlar vermeyecek, yapmamız gerekenleri bize bir başkası söylemeyecek ve biz yaşamlarımızı özgürce yaşayacağız.

Şimdi 14, 15, 16, 17... yaşındayız. Daha önce bizim yerimize kararlar verilmesini umursamamış olabiliriz. Böyle devam edersek umursamak için çok geç kalacağız. Bu yaşlarda, bazı şeyleri değiştirebiliriz, çünkü değiştirecek bir ruhumuz var. Henüz sisteme tam uyumlu olmadığımız için, içimizde yaşamaya devam eden ve öldürülmek istenilen bu ruh, ölürse tekrar dirilecek. Ama sisteme uyumlu bir "yaşayan ölü" olarak!

Evet, şimdi içindeki ruhu dinle; çünkü şimdi zamanı!

“Kapitalizme entegrasyonumuzda dünle yarının arasındayız”.

İSYAN ZAMANI

Bize her şeyi çok düzenliymiş gibi gösteriyor sistem. Her şey çok planlı işliyormuş gibi. Toplumda suçlar var yani suçlarını işleyen suçlular, onları yakalamak için polis, yargılamak için mahkeme, hapsetmek için hapishaneler, sanki çok düzgün bir düzen. Peki, neden suç var?

Binlerce adaletsizlik var; binlerce aç kalmak zorunda olan fakir ama birkaç tane zengin var. Çok düzenli bu sistem. Arabalar var, otobüsler var bizleri taşımak için, işlesinler diye benzin var ama benzin savaşlarında yine bizler ölüyoruz. Kapitalizm tümüyle düzensizliğin kendisi değil mi?

İşte bizleri de bu düzensizlikle dolu dünyaya entegre etmek için, saçmalıklar sisteminin saçmalıklarıyla dolduruyorlar. Bize “her şeyi kazanma yarışı”ndaki acımasızlıklarını ispatlamak için, saçmalıklarının tarihini tarih dersiyle. Bölüp parçaladıkları yeryüzünü, görünmeyen sınırlarla ayırmalarının saçmalığını ise coğrafya dersiyle. Anadilimizle konuşmayı bizlere yasaklarken, bizleri tektipleştirmek için kullandıkları saçma türkçe dersiyle. Teknolojiye tapınmamızı ve bizleri denetlemek ve yönetmek için geliştirdikleri saçma teknolojinin sayısal dersleriyle. Bu saçmalıklar sistemini bir düzen dünyası olarak göstermeye çalışıyorlar.

*Mutlaka olmuştur. Ama bize anlatılanlar, sınavlarda sorulacak soruların cevapları olacağı için; bu deslerde dinlediklerin ne kadar saçma olursa olsun, **bu saçmalıkları fark etsen de umursamak zorundasın.***

*Toplum içi ilişkilerde bu saçmalıklar sistemine itaat etmemiz için anne ve babalarımızdan başlayan, **büyük ablukanın** içerisinde kaldık. Annemiz, babamız hep bir şeyleri tembihledi; yemeğini arkadaşlarıyla paylaşma dediler paylaşmadık, arkadaşların senin rakibin dediler arkadaşlarımızla dayanışmadık. Büyüklerimize hep saygılı olduk; mahallede abiler ablalar dövüp sövseler de biz saygı gösterdik, küçüklerimizi sevdik ama öğrendiğimiz gibi, gereğince döverek söverek. Tembihlere hep itaat ettik.*

Okulda öğretmenler her şeyi yasakladılar; Derste uyumak yasak, konuşmak yasak, koridorda koşmak yasak, dışardan yiyecek içecek getirmek yasak, dergi gazete siyasi kitap okumak yasak, siyaset yasak... Her şey yasak. Yasaklara itaat ettik.

Aslında etmedik hep içimizden isyan etsek bile, isyan etmek de yasak olduğu için isyanımızı belli etmedik. Belli edemedik, belli etsek bile azarı işitip her gün kapatıldığımız okulun duvarları arasında sıkışıp kaldık. Her şeyin farkındayız ama böyle gelmiş böyle gider diyoruz. Adaletsizlikler yaşıyor ama hep susmayı öğrendiğimizden konuşmuyoruz. Her gün işittiğin azarları bir kez daha anımsa ve her gün kapatıldığın şu okulun duvarlarına bir daha bak. Ne görüyorsun? Her gün itaat etmek zorunda bırakıldığın kuralları bir kez daha düşün?

Ne için itaat ediyorsun?

İtaat etmenin azalacağını ya da biteceğini mi sanıyorsun? Hayır, tam tersine biz isyan etmedikçe çoğalacak. Liseden sonra dershanede, üniversitede, işyerinde, evinde bir zaman sonra bakacaksın ve bu saçmalıklar sisteminin bir savunucusu olmuştun. Sende birilerinin yaşamında bir otoriteye dönüşeceksin birilerinin ne yapıp ne yapamayacağını söyleyen olacaksın. Yitip yok olan senin yani benim, bizlerin yaşamı olacak. Ya tembihlenen dinlemez yasaklara uymaz, itaat etmezsek. Yani isyan edersek ne olur? Evet, biraz sıkıntı yaşayacağımız kesin, evde bir şeyler karışacak anne ya da babamız “Sana ne arkadaşlarından sen kendine bak ” dediğinde “Ben alabiliyorken ya arkadaşım alamazsa ben arkadaşımdan, arkadaşlarımdan sorumluyum baba” dersen, **ebeveynlerinin suratındaki şaşkınlığını göreceksin. Okulda öğretmenin “Dışardan yiyecek içecek getirmek yasak, kantinden alacaksınız” dediğinde sen ise “Kantinden almayacağız, biz kendi getirdiklerimizi paylaşacağız” dersen **öğretmenin otoritesinin sarsılmasıyla yaşayacağı paniği göreceksin.****

Ezilmişliğimize öfkeleneneceğiz, öfkemizle adaletsizlikleri kabullenmeyeceğiz ve ezenlere itaat etmeyeceğiz. Kolluk kuvvetleriyle isyanımızı sindirmek isteyecekler, sinmeyeceğiz. Eğer sinersen bir daha isyan edemeyebiliriz. Kendimiz için, arkadaşlarımız için hiçbir otoriteyi kabullenmeyeceğiz. Henüz her şey bitmemişken, içindeki ruhun ölmemişken, yaşanacak çok şey varken, her türlü otoriteye isyanımızı haykıracağız.

Çünkü şimdi isyan zamanındayız.

“Benim dediğin hiçbir şeyi, bizim demedikçe paylaşamazsın”

PAYLAŞMA ZAMANI

Bir şeyin senin olduğu düşüncesi, o şeyi sana ait yapar. Bizler, bir şeylerin bize ait olduğu düşüncesiyle yetiştirildik. Anne babalarımız, hatta onların anne babaları da böyle yetiştirildi. Bir şeyin senin olması? Oyuncaklarımızın bizim olması ve arkadaşlarımızla paylaşırsak oyuncakların bozulacağı konusunda ailelerimiz tarafından uyarılmamız, bizlere paylaşıyormuş gibi yapıp paylaşmamayı öğretti. Paylaşıyormuş gibi de yapmıyorsak ise paylaştığımızın yani oyuncağımızın, oynatma bedelini istedik. Oyuncağımızla oynanmasının bedelini, arkadaşlar arası ilişkilerde popülerleşerek aldık, yani kazandık. **Sistem bize, bencilliğin kazanıma dönüştüğünü hem bu yaşanmışlıkla hem de birçok farklı yaşanmışlıkla öğretti, biz de öğrendik.**

Oyun, oynamak, oyuncak gibi sözcüklere uzaklaştığımızdan, bu sözcüklerle anlatmak istediğimizi anlatamamış olabiliriz. Oyuncak sözcüğünü, dershanenin dağıttığı testlerle değiştirirsen senin için daha anlaşılır olacaktır. **İkisi arasındaki önemli fark şudur; artık paylaşmamak için uyarılman gerekmez, kendiliğinden bencillik yaparsın.** Bu dönüşüm, içinde yaşadığımız kapitalist sistem tarafından çok önemsenir.

Çünkü bencillik, kapitalizmin olmazsa olmaz ilkel-erindendir. Birer bencile dönüştüğümüzü bilmek, bizleri birbirimize güvensizleştirmiş.

Bencilliğin sardığı kişiliklerimiz ise egoya dönüşmüş ve bizler egolarımızdan ibaret olmuşuz. Ve bu böyle kalmamış, egolarımız bizi aşmış, biz egolarımız olmuşuz.

Kapitalizm, bizlere bencilliği doğuştan bir özellikmiş gibi gösterir. Oysa iktidarın olmadığı eski toplumlarda, bencilliğin belirtilerini bulamayız. Dünyada, devletli toplumların ortalama dört bin yıllık tarihinin olduğunu biliriz. Bu dört bin yılın öncesinde ise yüz binlerce yıl bencilliğin olmadığı ilişkilerle dolu bir dünya vardı. Günümüzde bile devletli toplumların hâkimiyeti dışında kalmış, kapitalizmin sızamadığı toplumlar var, bilmekteyiz. Ama bizler büyük abluka içerisinde evde ebeveynlerce, okulda öğretmenlerce, paylaşmayı falanca markanın kampanyası sanan arkadaşlarımızca, sistemin iletişim araçlarının tümüyle bir entegre sürecindeyiz. Bu büyük ablukaya rağmen bizler bencilliğe entegre olamıyoruz! Bu uyumsuzluk bizleri bencilik ve paylaşma arasında bir çelişkiyle yaşamaya zorluyor. Ama zamanla kapitalizm bu çelişkileri illüzyonlarıyla azaltıyor ve entegre süreci bizlerin kapitalizme entegre olmasıyla sonuçlanıyor.

Bazen bu büyük ablukaya rağmen kapitalizm için bu entegrasyon süreci dünyada bir çok toplumda ve bireylerde başarısızlıkla sonuçlanabiliyor. Paylaşma ve dayanışma geleneği sürüyor, bencilliğe yani kapitalizme entegre olmayanların isyanları dünyanın dört bir yanında sürmekte. İsyanlarda kurulan barikatların ardında, bu gelenek yeniden yeşermekte. Biz bireyler arası toplumsal uyumun elden ele, düşten düşe paylaşıldıkça yine, yeniden oluşacağına inanıyoruz.

Elindekini bölüp yanındakine verdiğinde bilirsin, artık o da aç değildir. Düşlediğini yanındakine anlatınca bilirsin ki, o artık sadece senin düşün değildir, beraber daha güzel düşler kuracaksınız.

Beraber düşlemek, düşlediğini beraberce eylemek için; şimdi paylaşma zamanı!

DAYANIŞMA ZAMANI

“Oyun”u hep sen kazanacaksan, başkaları hep kaybedecektir. Hep senin kazandığın bir oyunda kim oynamak ister ki? Hiç kimse... Çünkü bu “oyun” değil yarıştır. Oyun rekabetle oynanmaz, oynanmak için oynanır aslında. Tüm gün top oynayanlar arasında, günün sonunda kazanan sıfatıyla anılacak kimse olmaz. Çünkü herkes hem kazanmış, hem kaybetmiş olacaktır.

*Yukarıda bu oyun değil yarıştır dedik ya, "oyun" sözcüğünü "yarış" ile değiştirirsen senin için daha anlaşılır olacak. Yarış içinde rekabet eder, kazanır ya da kaybederiz; diğer yarışçılarla aramıza örülmüş duvarlardır bunlar. **Rekabet ettiğimiz "diğerleri"yle yarışırız. Rekabetçi anlayış; arkadaşlarımızı rakibe dönüştürür, onları alt etmeyi ihtiyaç olarak görmemize sebep olur ve bunu olağanlaştırır.** Bu olağanlaştırma süreci, yıllardır sistem tarafından üzerinde çalışılmış ve bize benimsetilebilmesi için her ayrıntısı gözden geçirilmiş bir düzendir. **Çünkü rekabet, kapitalizmin olmazsa olmaz ilkelerinden biridir.** Dolayısıyla kapitalizm, kendini sürdürebilmek için, içerisinde yaşayan herkesi birer*

rekabetçiye dönüştürmek zorundadır. Dönüştüremediğini ise "her şeyi kazanma yarışı"nın dışına atarak cezalandırır. Her şeyi kazanma yarışının dışına atılmak, neredeyse toplumsal yaşamın dışına atılmak demektir.

İlkokuldan itibaren rekabet içine girmemiz şarttır. Zaten biz girmesek de, bizim yerimize karar verenler, bizi bu yarışın içine sokacaklardır. Yarış, ilkokulda maruz bırakıldığımız "başarısız-geçer-orta-iyi-pekiyi" değerlendirmesiyle, gözümüzde kazanıma dönüşür. Kazanımımız iyi ya da pekiyiye bu kazanımı nasıl kullanacağımızı hızla öğreniriz; "yarışta iyi olursan bir şeyleri kazanırsın!" Hızla öğrendiğimiz bu kuralı, yaşamımızın her alanında kullanmaya başlarız. Arkadaşlarımızla olan ilişkilerimizde sadece bencillikle yetinmez; onları kandırmayı ve kullanmayı, yarışı kazanmak için olağan görürüz. Toplumsal adaletsizliğin bir yansıması olan eşitsizliği bir araç olarak kullanır, ailemizin ekonomisi elverdiğince bize yarışı kazandıracak hamleler yaparız. Sınavın adaletsiz olduğunu biliriz. Ve bunu sık sık tekrarlarız ki; sınavı kazandığımızda bir başkasının kaybetmesinden mesul değilmiş gibi davranabilelim. "Her şeyi kazanma yarışı zaten çok adaletsiz, ben ne yapabilirim ki?" diyerek adaletsizliğin ortağı değilmiş gibi yaparız. "Ben de çok zor şartlar altında kazanıyorum zaten, gönül isterdi ki herkes kazansın." diyerek yarış motivasyonumuzu kaybetmemeye çalışırız. Kesinlikle açık olan tek şey şudur; kendimizi kandırıyoruz! Bu adaletsizliğin birer parçasıyız. Herkes adaletsizse kime güvenebiliriz ki? Kimseye! Evet, bu adaletsizliklerle dolu "her şeyi kazanma yarışı"nda hiç kimseye güvenemeyiz! Bunun için sadece kendimizi düşünmeli, sadece kendimize odaklanmalıyız. Odaklanma konusunda sıkıntı yaşarsak, yarışın anlamsızlığı üzerine düşünceler bizi sararsa, başımıza gelecekler bellidir.

Diskalifiye oluruz, yarış düzenini bozmaktan cezalandırılırız. Bazılarımız "deli" ilan edilerek tımarhanelere, bazılarımız "öteki" ilan edilerek toplum dışı mahallelere, bazılarımız da "anarşist", "komünist ", "devrimci", "terörist", "serseri" ilan edilerek hapishanelere kapatılırız; bir bakıma etkisizleştiriliriz. Bunlara rağmen, her şeyi kazanma yarışının dışı ilgi çekicidir. Burada rekabetin anlamı yoktur.

Bizler, rekabet yerine dayanışma diyerek birbirimizin dertlerine, mutluluklarına katılır, yoldaş oluruz. İhtiyacımızdan fazlasını istemeyiz ve herkes istediği kadarını alır. Bir kuş gibi; yemini yiyen kuşun, sadece ihtiyacı kadarını alıp gerisini bırakması gibi. Ve diğerlerinin de istedikleri kadar alabilmesi gibi... Siz hiç ihtiyacından fazla yemi yiyen ya da bitiremediği yemi mülkiyetine geçiren bir kuş gördünüz mü? Görmüş olamazsınız. İşte bu şekilde, her şeyi kazanma yarışının dışında bir dünya daha var. Bu dünya, bizim dayanışmayla dolu dünyamız. Kapitalizm bu dünyadan korkuyor. Rekabetle yalnızlaştırıp kolayca kontrol edeceği bizlerin, dayanışmayla beraber olmasından korkuyor. Bu korku onu saldırganlaştırıyor, bizim dünyamıza yarışını sokabilmek için saldırıyor. Yaşamlarımızı betonlarla çevreliyor, bizleri bu beton yığınlarının içine sıkıştırıyor. Havamızı-suyumuzu zorla alarak, ona muhtaç kalmamızı sağlıyor. Baskılarla yılmamızı, kolluk kuvvetlerinden korkmamızı bekliyor. Tek korkusu olan beraberliğimizi, yani "bizi" dağıtmak istiyor. Oysa her şeyi kazanma yarışının dışındaki bizler, dayanıştıkça özgürleşiyoruz.

Kapitalizmin korkusunu kâbusa dönüştürmek için; şimdi dayanışma zamanı!

BARİKAT ZAMANI

*Kapitalizm biz onu ürettikçe ve tükettikçe büyüyor. Biz tükettikçe, o bizi tüketiyor. İçinde bulunduğumuz seçeneksizlik sanısı, kapitalizmin bizlere ürettirdiklerini yine bize tükettiriyor. **Merkezileşmiş yaşamlarımızda şehirler hatta bölgeler birer üretim paneline dönüşmüştür. Bazılarımız tarlada pancar ekerken, bazılarımız fabrikalarda şekeri işliyor, bir başkamız paketliyor, taşıyor, depolara diziyor ve bir başkamız onları marketlerde barkodluyor biz onları satın aldığımızda bir başkamız barkodlarını okutarak bizlere satıyor. Pancarın tohumunu toprağa düşüşünden, şeker olup barkodlandığı ana kadar, her şeyiyle bizim ürettiğimiz şekerin üzerinden kazanç elde etmek, kapitalizmi kapitalizm yapan en önemli şeylerdendir. Aramızdan hiçbirimiz şekerin üretim sürecinin bilgisinin tamamını bilemezken, kapitalizm üretim sürecinin bilgisini karmaşıktırarak bilinemezliğini artırır.***

Üretimden yani tohumun meyveye dönüşmesinin ya da kumaşın pantolona, eteğe dönüşmesinin bilgisinden mahrum olan bizler, üretmez ve yaratamaz hale dönüşmekteyiz. Ayağımız toprağa değmezken, elimizle ahşaba şekil veremezken tabii ki kapitalizmin dışında bir seçenek olabileceğini düşleyemeyiz. Yaşamın bilgisinden yoksunlaşmış ve yoksullaşmışızdır. Acizleşerek kapitalizmle her türlü anlaşmayı yapmak zorundayızdır. Yaşamlarımızda bu günden kurmaya başlayacağımız barikatlarımız, kapitalizmle olan zorunlu anlaşmalarımızı uzlaşmayarak, iptal edebileceğimizi bizlere hissettirecektir.

*Kapitalizmle uzlaşmayarak kuracağımız barikatlar, bizim özgürlüğü de hissetmemizi sağlayacak ve isyanlarımızın birer devrime dönüşmesinde enerjimize enerji katacaktır. **Koka Kola'nın Güney Amerika'da onlarca işçiyi özel katiller tutarak öldürdüğünü bile bile, Hindistan da halkın suyunu çalarak ürettirdiği Koka Kola'ların halkı susuz bıraktığını bile bile Koka Kola'yı nasıl tüketiriz? Tabi ki bu bilgiyi edindiğimiz andan itibaren Koka Kola'yı tüketmeyeceğiz. Bilmek, lanetlenmektir demişler, doğru. Bizler kapitalizmin bizleri nasıl kandırdığını, kullandığını, katlettiğini, dünyayı nasıl kuruttuğunu bildikçe lanetleneceğiz. Ona değmemek, dokunmamak için, uzaklaşmak istemeyeceğiz. Ama gidecek başka bir dünya yok. Ve bu dünya bizim. Bu dünyada bizler kapitalizme barikatlar kuracağız, ta ki kapitalizm yıkılana dek. Bu barikatlar bazen kapitalizmin katil şirketlerine, bazen ise katil şirketlerini bize sevimli bir şekilde sunan kültürüne kurulacaktır. Barikatlarımız çoğaldıkça, o barikatlar arkasında bir dünya kuracağız. Ayağımızın toprağa değdiği, ellerimizle yarattığımız yeni bir dünya. Ve bizlerin yarattığı bu yeni dünya da paylaşma ve dayanışma geleneği kök salacak, isyan yeşererek bir devrime dönüşecek.***

Şimdi kapitalizmi yıkıp, yeni bir dünya yaratmak için barikat zamanı.

ÖZGÜRLÜK ZAMANI

Özgürlük düşlediğini eyleyebilmek, düşlediğini eyleyirken de bir başkasının özgürlüğünü kendi özgürlüğünmüş gibi önemsemektir. Herhangi birimizin özgürlüğü ya da benim özgürlüğüm seni baskı altında tutacaksa, sen özgür olmayacaksın. Böylece hepimiz özgür olmamış olacağız. Çünkü özgürlük 'her istediğimizi yapmak' değil, düşlediğimizi 'bizim kadar özgür olanların' özgürlüğünü de önemseyerek eylemektir. Düşlediğini eyleyebilmek ve başkalarının özgürlüğünü önemsemek; işte bu bireyler arası özgürlüğün uyumu olacaktır. Ben ve sen arasındaki bu uyum, yani bizim uyumumuz içerisinde özgürlük yeşerebilir. İnsan ancak kendi kadar özgür insanların arasında gerçekten özgürdür. “Gerçekten” diyoruz çünkü içinde yaşadığımız sistem birçok şey gibi özgürlüğü de manipüle etmiştir. Bizi 365 günün en az 200 günü okulların duvarları içerisinde tutsaklaştırarak, bu duvarların dışındaki illüzyon dünyayı bize özgürlük diye sundular. Özgürlük sandık falanca fastfood un yemeğini, özgürlük sandık filanca şirketin içeceğini, özgürlük sandık sanal oyunlarda kahramanlaşmayı, sanal sohbetlerde istediğimize kızabilmeyi, istediğimizi sevebilmeyi ve en önemlisi özgürlük sandık sunulanlar arasından seçtiğimiz fakültelerde üniversiteli olmayı... Sistem hep sanıları sundu, biz de hep inandık, bu “her şeyi kazanma yarışı”nda hep özgür olduğumuzu, kazandıkça daha da özgürleşeceğimizi sandık. Ama esasında hep kaybeden biz, kazanan ise Kapitalizmdi.

Biz düşlerimizi dahi kaybediyoruz. Özgürce düşleyemezsek bile nasıl düşlediklerimizi eyleyebiliriz ki?

Evde ebeveynlerimiz, okulda öğretmenlerimiz, mahallede abilerimiz ablalarımız... Onlar bizim yerimize düşünürler, düşündüklerini de eyletirler. Kendileri gibi bizim de kapitalizme entegre olmamızı isterler. Çünkü onlar da bu sanılar dünyasında kendilerini unutmuşlar ve kaybolmuşlardır. Artık özgürce düşleyip, eyleyebilmeyi anımsayamıyorlar.

Ya biz? Ya biz anımsayabiliyor muyuz?

Bir dur. Kulaklarını tıka ve gözlerini kapat.

Anımsayabilmek için sanıları unut.

Rahatı, hazır olu, pantolonu, eteği, fonksiyonları, logaritmaları, fiilimsileri, tamlamaları, paralelleri, meridyenleri, falanca savaşı filanca anlaşmayı unut.

Burger King- Whooperı, Turkcell-gnctrkclli,

Tigerı-conversi unut.

Alexi, Querasmayı, Hadiseyi, Rihannayı, Justini unut.

Pesi, fifayı, counterı, diabloyu, angry birdsü unut.

Twitteri, facebooku, msnyi unut.

Bütün bu sanıları unut.

Ve anımsa. Bir şeyler hissediyorsun ama tarifleyemiyorsun değil mi? Kafalarımızda özgürlük sistem tarafından şekillendirilmiş. Yaşamış olduğumuz özgürlük anlarını hissediyoruz ama tarifleyemiyoruz. Eğer şimdi özgürlüğümüzün peşine düşmezsek, eğer sanılarla yanılmayı sürdürürsek, bir daha asla gerçeği anımsayamayacağız. Şimdi özgürlüğün peşine düşme zamanı. Özgürlük, senin ve benim aramda yani bizim uyumumuzda. Bu uyum, yüreklerimizde saklı kalmış ateşin hala sönmemiş olan alevidir. Biz, biz oldukça özgürce düşlemeyi anımsayacağız. Özgürce düşlemeyi anımsadığımızda, her birimiz kendimiz olacağız.

***Kendin için, herkes için, özgür bir dünya için
şimdi özgürlük zamanı.***

DEVİRİM ZAMANI

Devrim; o sihirli sözcük. Eğitildiğimiz sürece Arapça kökenli söylenişini hep duyduğumuz sözcük? Bazılarımız için çekinilmesi gereken bir sözcükken, bazılarımız içinse yaşamlarında en mutlu olacakları anın adı. Ama hepimize hem çok yakın hem de çok uzak bir sözcük.

Bu düzensizlikler dünyasında, saçmalıklar sisteminin yarattığı birçok adaletsizliği yaşamamıza rağmen, büyük ablukanın baskısında yaşamamız, bizleri bu adaletsizlikleri anlayamaz hale getirmiştir.

Anlayamamanın yanı sıra bu adaletsizliklerin bir parçası da olmuşuzdur. Bencillik ve rekabet adeta birer reflekse dönüşmüş, “her şeyi kazanma yarışı”nda bizleri acımasızlaştırmıştır.

Biz iktidarlı, otoriter ve itaatkâr, mülkiyetçi reflekslere dönüşmüşüzdür. Bizdeki bu dönüşüm toplum içi ilişkilerin de dönüştüğünün bir göstergesidir. Ezenlerin, ezilenler üzerindeki sömürüsü olağanlaşmaktadır. Fabrikada patron işçisinin emeğini sömürerek işçisini ezerken, ezilen işçi yine aynı sistem tarafından belirlenmiş kadın-erkek ilişkileri üzerinden, evde karısını ezene dönüşüyor ve karısının üzerinde, erkek olması üzerinden otoritesini olağanlaştırıyor. Kapitalizmin kutsal bilgisini bilenler, bilmeyenler üzerindeki otoritelerini olağan sayıyorlar. Oysaki bu bilgi sadece kapitalizm içerisinde geçerli ve kapitalizm içerisindeki statümüzü belirleyecek olan sınavların bilgisidir. Yaşlının yani deneyimlinin, yani kapitalizmi iyi deneyimlemiş olanın, genç yani deneyimsiz olanın üzerindeki otoritesi de bu saçmalıklar sisteminde olağandır.

Anlıyoruz ki bu saçmalıklar sisteminde iktidar, otorite, statü, hiyerarşi, mülkiyet, olağanlaşmıştır. Bizler bu saçmalıklar sistemini yıkmak, paylaşma ve dayanışma ile dolu, özgür bir yaşamı yeniden yaratmak isteriz.

Eğer yaratmak istediğimiz dünyanın yıktığımıza benzemesini istemiyorsak, bu söylediklerimizi çok önemsemeliyiz. İktidarsız, otoritesiz özgür bir dünya yaratmalıyız. Peki, özgür bir dünya nasıl yaratılır? Özgür olmayan ilişkilerin çabasıyla mı? Yani özgürlüğe giden yolda iktidarla ve otoriteyle yürünür mü? Gelecekte bir gün özgürleşeceğimizi düşünerek, bu gün iktidarlı ve otoriter ilişkiler kurmayı sürdürürsek; özgür bir dünyayı nasıl yaratacağımızı deneyimleyebiliriz? Devrimi vaat edilen bir kurtuluş günü gibi algılayıp, o güne kadar kapitalizmin istediği gibi iktidarlı, otoriter davranmayı sürdürürsek; devrim olduğunda bu davranışlarımızın değişeceğini nasıl bilebiliriz?

Devrimi gelecekteki bir güne sıkıştırmaktan vazgeçip, şimdi şu anda ilişkilerimizde yaşamaya başlamalıyız. Şimdi, şu anda toplumsal statümüz ne olursa olsun, hiç kimseye otoriter davranmamalıyız. Nasıl patronun karşısında ezilen bir işçi olmak istemiyorsak, evimizde de ezen bir baba ve çocuklarını da gözetirken onların yaşamlarını belirleyen bir anne olmamalıyız. Kapitalizmin bilgisini bilgiden saymayıp, statüsünü umursamadan, paylaşma ve dayanışma ile dolu yaşamın bilgisinin bize yeteceğini bilmeliyiz. Yaşımız ne olursa olsun, deneyimimiz ne seviyede olursa olsun, ne kendimizden büyüklere itaat etmeli, ne de kendimizden küçüklere otoriter davranmamalıyız.

Böylece devrim için beklemeden, yaşamlarımızda hiç bitmeyecek olan devrimimizi başlatacağız. Evet devrim şimdi, şu anda bizim yüreklerimizde başlayacak. Bu dünya da bir tek ezilen kalmayınca dek sürecek. Ve biliyoruz ki benim, senin yani hepimizin yüreği devrimleştiğinde devrim olacak. Şimdi yüreklerimizde devrimin heyecanını hissetme, yaşamlarımızda ise devrim olma zamanı.

Şimdi devrim zamanı.

ÖRGÜTLENME ZAMANI

“Örgüt, örgütlenme bizim için bir öcü mü yoksa bir özgürlük mü? “

Örgüt, örgütlenme ezenlerin korkulu kâbusudur. Fakat ezenler bu kavramı bizler için de korkulacak bir kavram haline dönüştürmüştür. Örgütlenme bir öcü mü yoksa özgürlük mü?

Ezen ve ezilenlerin sonsuz kavgasında ezilenlerin en büyük gücü örgütlenme, ezenler tarafından her zaman bir sıkıntı olarak algılanmış ve birçok strateji ile bu birliktelik yani örgütlülük bir öcüye dönüştürülmüştür. Sistem yani saçmalıklar sistemi, toplumu bölerek, bireylerin kontrolünü kolaylaştırmıştır. Bireylerle birebir ilişkilenen kapitalizm kontrolünün kolaylaşmasıyla, bireyler üzerindeki etkisini arttırmıştır. Bu, kapitalizmin kendine uyumlu karakterlerini oluşturma stratejisidir. İşte yalnızlaşan bizler böylesi kolay etkilenebilir bir haldeyiz. Kapitalizm kendisine karşı olan örgütlülüğümüzü bir öcü gibi gösterirken yalnızlaşan bireyleri kendisine örgütleyerek, iktidarını sonsuzlaştırmak istemektedir. Paylaşmanın yerine bencil, dayanışmanın yerine de rekabetçi oluyoruz. Sadece bu kavramlar değil, kapitalizm yalnızlaşan bizleri istediği gibi şekillendirir.

Ezen ve ezilenlerin kavgasında kapitalizm, karşısındaki örgütlülüğü sonlandıramasa da algılarımızda örgütlenme kavramının anlamını bozarak, ezilenleri örgütlenmeden uzaklaştırmış yani yalnızlaştırmıştır. Bu yalnızlaşma, ezilenlerin eşitlik, adalet ve özgürlük için verdikleri kavgayı kaybetmelerinin en önemli etkenidir.

Ama tüm bunlara rağmen kapitalizm bu kavgayı sonlandıramamış ve her defasında ezilenler örgütlü bir birlikteliğin gücüyle **bu kavganın kendisi olmuşlardır.**

Hâlbuki ezilenler örgütlülüğü ezenlere karşı bir güç olarak öğrenmediler. Yaşamlarını sürdürebilmek ve ihtiyaçlarını karşılamak için öğrendiler. **Soralım annelerimize, babalarımıza ve öğretmenlerimize her şeyi beraber yapmayı bilmiyorlar mıydı? Bu sorunun cevabına şaşıracaksınız.** Çünkü bize bencilliği ve rekabeti öğreten anne-babalarımız bile, öğretmenlerimiz bile yaşamışlardır toplumsal paylaşma ve dayanışma ilişkilerini. Ve bir daha sorun gözlerinde gördüğünüz zaman tedirginliklerini, niçin bana anlatmıyorsun örgütlülüğün gücünü diye. Savuşturacaklardır, kafamızdaki kapitalizmin bozulmaması için. **Biz yaşamlarımızı sürdürmek için her şeyi beraberce yaptık. İhtiyaçlarımız için toprağı beraber çapaladık, suyu beraber taşıdık ama beraber derken toprağı da suyu da bizden bildik, yetiştirdiğimizi de böyle yetiştirdik. Yetiştirdiklerimize benim demedik bizim dedik. Hep beraber, ihtiyacımız kadarıyla yaşadık. Arkadaşlığımıza, dostluğumuza, yoldaşlığımıza paylaşma bile demedik. Oyun oynadık, rekabet etmedik. Biz aramızda ne kaybeden ne de kazanan olduk. Üzüntü-lerimizi paylaştık aynı mutluluklarımız gibi... Hep dayanıştık yaşam gibi. Yaşam gibi olduk, ayrı ayrı benlerden biz olmayı bildik. Biz derken; bireyi önemsizleştirmedik. Ben derken de biz için paylaşmayı ve dayanışmayı bildik.**

Biz hep örgütlüydük, örgütlü olmamızdan korktular. Bizi ayrıştırıp, paramparça ettiler. Yalnızlaştıkça yalnızlaştık. Yalnızlığımız da ego olduk. Olduk onların istedikleri gibi birer kapitalist; bencil olduk, birer rekabetçi. Ama tam da istedikleri gibi olamadık.

Bak sözcükler sıralanıyor art arda. Lafımız yükseliyor haykırışlarla, Anarşist gençler lafını söylüyor iktidara.

“Şimdi isyan zamanı diyoruz otoritelere, şimdi barikat zamanı diyoruz kapitalizme, barikatların ardında kuracağız paylaşma ve dayanışma ile dolu bir dünyayı... İşte bu yüzden şimdi paylaşma ve dayanışma zamanı diyoruz. Şimdi devrim olacağımızdan, şimdi devrim zamanı diyoruz. Ve hep istediğimiz özgürlüğü ama gerçek özgürlüğü yaşamak için şimdi özgürlük zamanı diyoruz. Bak söylüyoruz hepsini, hepsini haykırıyoruz;

Sende istiyorsan eğer şimdi örgütlenme zamanı.

Örgütleneceğiz bencilliklere karşı

Örgütleneceğiz rekabetçiliğe karşı

Örgütleneceğiz adaletsizliklere karşı

Örgütleneceğiz otoriteye karşı

Örgütleneceğiz kurtuluş için beklemeye karşı

Örgütleneceğiz özgürlük illüzyonlarına karşı

Hayır, hayır, hayır!

Örgütleneceğiz ama sadece bir şeylere karşıyız diye değil, anarşizmi istediğimiz için.

Paylaşma ve dayanışmayla dolu özgür bir dünya için.

Tek istediğimiz bu. Anarşizm.

Biz anarşizm için örgütleneceğiz, çünkü şimdi anarşizm zamanı.

Yaşasın Anarşi!

LİSE ANARŞİST FAALİYET

“Şimdi zamanı”

“Sözlerimizle, dün ile yarının arasındakilere yani bu saçmalıklar sistemine entegre olmamış yada entegre olamayan herkese sesleniyoruz. Ve Şimdi zamanı diyoruz.”

“Bencilliğin ve rekabetin olduğu yani adaletin olmadığı bu dünyayı değil, paylaşma ve dayanışmayla dolu özgür bir dünya istiyoruz. Tek istediğimiz bu. Anarşizm. Ve bunu yaşayacağız çünkü şimdi zamanı.”

**LİSE
ANARŞİST
FAALİYET**

WWW.LAFİSYANDA.ORG

“Yaşasın Anarşi!”